

Sprijinit în pană

Din volumul de versuri *Conclavul Ursitoarelor*
de Adrian Șinca

Cuvîntul autorului

Dragi cititori, m-am decis să scot acest volum de poezii care reprezintă una din etapele vieții mele literare.

Inițial am abordat poezia în etapa de pre-adolescență, participînd la diferite cenacluri literare. Mult mai tîrziu am decis să public primul meu volum de versuri *Pistrui pe Orizont*.

Conclavul Ursitoarelor, reprezintă o mostră a stilului poeziilor mele, fapt pentru care am introdus în el unele părți reprezentative din *Pistrui pe Orizont*. Veți observa o diferență tematică și de stil în poeziile alese pentru cele două volume.

Ciclul "Umbrele pe care le-am lăsat", reprezintă pentru mine o cristalizare a ideii și a stilului poetic.

În ciclul "Pierdut în amintiri" am vrut să surprind legătura mea cu natura, dar mai ales o parte a copilăriei mele petrecută la casa bunicilor. De-a lungul vieții mele am păstrat acest filon cu Bughea de jos, filon care m-a ajutat emoțional să traversez cu bine separarea mea de țara natală. Imaginea pe care o păstrez legată de acest loc este în interpretarea mea similară cu imaginea Raiului.

Parafrazînd poetul Robert Frost care a spus "You can't go home again", "nu te mai poți întoarce acasă din nou", îi dau dreptate, dar acest lucru este valabil cu atît mai mult cu cît, unii dintre noi nu am părăsit cu adevărat "casa" nici odată. Actualul volum, *Conclavul Ursitoarelor* demonstrează exact acest postulat.

Mărturisesc că această culegere de versuri nu conține "tradiționala" prefață scrisă de un expert în domeniu, am ales conștient acest lucru, dorind să vă ofer o parte din sufletul meu.

Vă mulțumesc și vă doresc lectură plăcută.

Adrian Șinca -Robert Andrew von Sinca

Sprijinit în pană

Iazul

Cu ochi de nuferi mă privește lacul,
Pe margini și-a crescut mustăți de trestii,
O cuvântare ține iar brotacul,
Răcnește la țînțari și alte bestii.

Un crap mă studiază, de sub barcă
Și gîștele îmi sîsîie venirea,
Mătasea broaștei, lacul vrea s-o toarcă,
Văd sălciile pe mal jelind iubirea.

Se îmbăiază Luna lîngă mine,
O bufniță o huiduie-n revoltă,
Dar lacul clipocește și e bine,
Cînd Luna stă uscată iar pe boltă.

Zorii la țară

Cadranu-i spart...minutele cristale
Inundă fruntea bătrînului Pămînt,
Tot scînteind, mici gînduri infernale
Se grăbesc spre infinit, pierind în vînt.

Cocoși năuci se-nvîrt acum prin curte,

Din cînd în cînd uitîndu-se în zare,
Nehotărîți să tacă sau să cînte,
Tot dau din aripi cu înfrigurare.

Și deodată cerul sîngerează,
Hemoragia îi pătează norii,
Cocoșii se trezesc cu ziua-n față,
Cîntă de asurzesc ascultătorii.

Buimac Azor își mușcă iarăși coada
În semn că altă zi acum începe.
Cu praful lui a năpădit ograda,
Eu mă tîrșesc cu ochi cît două cepe.

Aud un țipăt surd ca o silabă,
A murit fina Leanca astă noapte.
Mă duc să chem părintele de grabă,
Și clopotul din turlă iară bate.

Descântec

Giulgiul nopții ne-fioară,
Picură din stele ceară.
Am murit a doua oară,
Carul Mic scârțâie iară.
Praf de stele azi ascunde,
Ca fecioara-n visuri ude.
Ursa plînge, nu se-aude
Timpul curge, ne pătrunde.

Pegasul și-a rupt aripa,
Timpul nu-și găsește clipa.
Urmărind pe cer risipa,
Vine moartea lipa-lipa.

Fabulă fără morală

În lumea lighioanelor, vezi bine,
De multe ori, când vor să se distreze,
Ne copiază doar din amintire,
Că nu-și pierd timpul să ne studieze.

Ne copiază gestul și mișcarea,
Cuvintele nu vor să le rostească,
Și nici nu ne-nțeleg deloc stagnarea
Și graba li se pare chiar prostească.

Din când în când, un papagal nerod,
Repetă fraze, fără greutate,
Când gaițele, adunate în sinod,
Ne-njură ...doar așa, din bunătate.

În lumea lighioanelor, vezi bine,
De multe ori, când rolul se ivește,
O gaiță te imită și pe tine,
Dar dup-o clipă, și ea se plictisește.

Ciudată-i lumea asta animală!
Dar cine are timp să o-nțeleagă?
Când suntem cufundați în plictiseală,
Și-n seamă știm că nimeni nu ne bagă.

Uite-așa, fără morală,
Înotăm adânc în smoală.

Epave

S-a crispat iar, oceanul astă noapte,
Lăsându-ne în urmă o epavă,
Catarge-s putrezite jumătate,
Clopotul de aramă e verde- otravă.

Văd melci și scoici țesute pe cîrma putrezită,
Și ruginite lanțuri, ca șerpilii năpîrlind,
Jumate din cabină zace înmărmurită
Și tunuri verzi de alge se mișcă scîrțînd.

Două schelete stau îmbrățișate,
Nu vreau să tulbur somnul secular,
Văd cufere cu vise sfărîmate,
Le-a vizitat și timpul, dar mai rar.

Din alge văd că și-a crescut o barbă
Și pupa are-un ochi ca de ciclop,
În urmă, valurile iar încearcă să o soarbă,
Nisipul îi astupă cangrena ca un dop.

Un val imens spre mine năvălește
Și fură apariția bizară,
Un cap de mort pe catarg se ivește,
Epava scînteind plutește iară.
Privesc uimit...stafii trebăluind de zor...
Plutește Olandezul Zburător!